

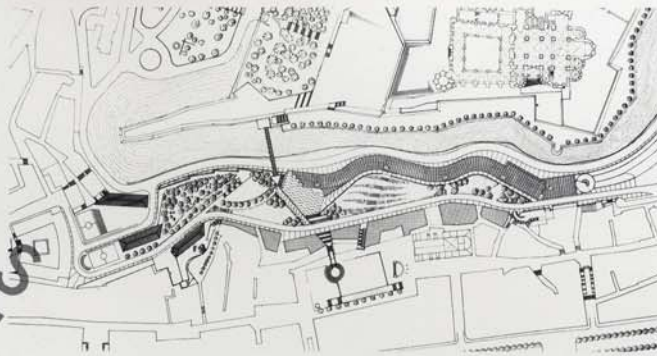
■ En la maqueta se aprecia la quiebra producida por el muro junto al camino de ronda y la aparición del parque del Canyeret, con la ampliación de las traseras de la calle Mayor.

■ Detalle de los muros de anclaje del Canyeret.

LAS OBRAS PUBLICAS

LLEIDA: FER NOU

Lluís Domènech

Projecte d'Urbanització del "Canyeret".
Roser Amadó, arquitecta.
Lluís Domènech, arquitecto.
Jesús Giménez, ing. C.C.P.
Alfonso García, ing. C.C.P.

En la proposta de mètode de treball del Pla Especial del Centre Històric de Lleida, començat el febrer de 1982, l'equip (format pels arquitectes: R. Amado, J. Busquets, Ll. Domènech i R. Puig), plantejava la possibilitat de fer simultànies en el temps les opcions de planejament del document del Pla, amb accions puntuals d'urbanització i equipament en uns punts singulars on la trama de la ciutat històrica havia patit una degradació més violenta. Aquestes actuacions, de caràcter institucional i quantiosa inversió, es convertien en garantia i catalitzador de les propostes més generals del planejament i aquesta era l'eina activa de control i contextualització global d'aquelles.

Així, les successives aprovacions reglamentàries del Pla s'han combinat amb tramitacions, segregades y més adelantades, dels sectors on es proposaven les accions urbanitzadores, sempre en sòl públic. Bàsicament, l'àrea afectada –el conegut Canyeret– ocupa una posició privilegiada en el casc antic de Lleida, justament la franja entre l'altiplà de la Seu, antic nucli de la ciutat romano-gòtica, i l'estreta franja a nivell de riu que conforma l'eix del Carrer Major y la Plaça de St. Joan, canal de la màxima activitat comercial i cívica. El valor posicional del Canyeret i la seva degradada situació actual, justifiquen els nivells d'actuació infraestructural proposats, mínims suficients per aconseguir dos grans objectius del Pla del Centre: la integració de la Seu amb la part viva d'aquell i la regeneració del teixit urbà de la part baixa de l'eix comercial, que en el seu contacte amb la topografia accidentada i les pèssimes condicions del Canyeret, havia experimentat la paulatina degradació dels seus darreres, convertint-se en una prima i trontollant bambolina urbana.

El Canyeret és un tros de ciutat nova que pretén reomplir el buit existent en el centre històric de Lleida. Es desenvolupa en base a tres paràmetres: en primer lloc, el de la seva xarxa viària, reafirmant el paper vertebrador del Camí de Ronda que volta la muralla, creant una "via baixa" que fa respirar i origina la nova alineació dels darreres del Carrer Major i establint un sistema d'accés de vianants mecanitzat mitjançant un ascensor que connecta la Plaça de St. Joan amb la Seu.

El segon paràmetre relacionat amb l'estructura viària, és el de la creació d'espai urbà: el Parc de Canyeret, obtingut a base de tallar el fort pendent arrán del Camí de Ronda mitjançant un mur anclat de contenció i lliberant una plataforma gairebé plana situada a una cota pròxima a la Plaça de St. Joan. Aquest nou espai, és el pulmó que eixampla el constrenyit eix comercial engruixint el teixit urbà que també es veu sensiblement reforçat per la creació, davant d'una part del mur de contenció, d'un edifici d'equipament que li dona una nova façana construïda a l'espai verd.

El tercer paràmetre consisteix en la programació d'una sèrie d'usos, de caràcter diversificat (habitatge, equipament escolar, terciari i comercial) constituint un rosari d'activitats que recolza l'acció infraestructural i que, controlada des d'una gestió que procedeix amb criteris gairebé "topogràfics" (primer s'están desenvolupant els usos que penjen de la cota del Camí de Ronda; després es desenvoluparan els que donaran activitat al pla de la Seu), serà la millor garantia de la voluntat i de les possibilitats d'una ciutat que busca trobar l'equilibri en el nucli de la seva identitat històrica ■

Lleida, juliol de 1984.

■ La zona del Canyeret, entre la Seu y la calle Mayor, en la primera fase de las obras de urbanización.

REVISTA
1-1985

EL CENTRE PER A CONSERVAR EL CENTRE